

[Mette Madsen]

den, der blot tog forsvarsministerens redegørelse til efterretning og tilsagde støtte til regeringens bestræbelser. Hvad disse bestræbelser gik ud på, fremgik ikke klart af redegørelsen, men er man meget optimistisk, tør man måske gætte på, at de virkelig gik ud på den afvikling, som var indeholdt i dagsordenen af 30. marts 1976, og som regeringen og socialdemokratiet altså selv dengang var gået ind for.

Lige så luftige var ministerens udtalelser om den lovliggørelse, som skulle være forudsætningen for, at benyttelsen af området nu blev midlertidigt forlænget. Ministeren nævnte bygnings-, brand- og sundhedsmæssige forhold, men det må vække undren, at regeringen ikke i lovliggørelsen inddrog begrebet kriminalitet og retssikkerhed, skønt Bådsmandsstrædes kaserne igen og igen nævnes i forbindelse med de lovløsheder, der foregår, ikke blot i hovedstadsområdet, men i hele landet, ja, uden for landets grænser.

Til det, ministeren kalder lovliggørelsen, er der nu ifølge Berlingske Tidende af 10. april i år nedsat 4 arbejdsgrupper, hvori der er ministre, embedsmænd fra mange forskellige departementer og repræsentanter for Københavns kommune og for beboerne på Bådsmandsstrædes kaserne. Men kun i én af grupperne, embedsmandsgruppen, er justitsministeriet repræsenteret, og – stadig ifølge Berlingske Tidende – beboerne er kun repræsenteret i én gruppe, kontaktgruppen, der skal tage sig af de løbende problemer. Det vil sige, at justitsministeriet og beboerne ikke kommer til at arbejde sammen, skønt dette kunne være særdeles nyttigt. Når man tænker på, at beboernes talsmænd, støttet af den socialdemokratiske regering, hele tiden har påberåbt sig Christiania som et socialt eksperiment, er det uforståeligt, at de kriminelle aspekter hverken tidligere har haft eller nu har større plads i billedet.

Jeg har med interesse lyttet til justitsministerens appel til beboerne om samarbejde med politiet, og vi kan kun håbe, at det også er blevet hørt af beboerne i Christiania. At det ikke er grebet ud af luften, at der på Bådsmandsstrædes kaserne foregår forbrydelser af groveste karakter, er tydeligt fremgået af sagen om liget i forbrændingsovn, og som eksempler på, hvad der ellers foregår på området, og den plads, Christiania har i bevidstheden hos folk fra det kriminelle miljø

både her og i udlandet, skal jeg tillade mig at citere tre helt tilfældige udklip fra københavnske aviser fra den allerseneste tid.

Den 11. februar står der i Berlingske Tidende, at en mand, der hedder Nielsen, er blevet truet af en hr. Rasmussen fra en anden bande. Avisen skriver:

»Truslen førte til, at Nielsen købte en salonriffel i Christiania for 800 kr., og torsdag eftermiddag skød og sårede han Rasmussen på en trappegang i Borgergade.«

Torsdag den 6. april står der i Politiken, at der under en razzia i Fristaden Christiania i Fredens Ark i et værelse er fundet 90 g heroin til en værdi af 70.000 kr., 300 g hash, en pistol med tilhørende patroner og en meget stor sum penge.

I Politiken den 8. april står der om et hashkup i Kastrup, hvor man har fundet 47 kg: »Tre mænd, en 26-årig dansker, en 25-årig franskmænd og en 34-årig algerer, blev i går fængslet i Københavns dommervagt.

Franskmænden oplyste, at de alle tre efter fælles aftale tog til Pakistan for en måned siden for at købe hash, der skulle videresælges i Christiania.«

Det er klart, at sådanne gentagne referater fra et bestemt område i allerhøjeste grad må forurolige befolkningen, og at folketingets medlemmer gang på gang står over for spørgsmålet: hvordan kan dette tillades, og hvordan kan det få lov til at fortsætte? Jeg vil derfor bede justitsministeren besvare følgende spørgsmål: Er patruljeringen i området tilstrækkelig? Er der bygninger på området, hvor politiet ikke kommer? Er registreringen af beboerne tilstrækkelig? Er tilsynet med udlændinge tilstrækkelig? Er våbenloven tilstrækkelig? Vi hørte før, at en person, der beslutter sig til at få fat i et våben til at skræmme eller myrde med, straks tænker på Christiania, fordi han ved, at han dér kan finde et våben.

Vi hører gang på gang i debatten om de mange ulovlige våbenbesiddelser, at det i overvældende grad er tyske efterladenskaber, og at det derfor er meget svært at komme det til livs. Jeg ville gerne vide, om man har nogle tal for, hvor mange af de beslaglagte våben der vitterlig er tyske efterladenskaber, hvor mange der er jagt- og salonrifler, og hvor mange der er helt nye våben, importeret eller indsmuglet.